

Arrest

nr. 274 888 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (weigering verblijf na inreisverbod).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 8 oktober 2019 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Nederlandse partner.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 19 november 2019 de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 januari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 22 januari 2020 (RvV 22 januari 2020, nr. 231 650).

1.4. Eveneens op 11 januari 2020 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. Verzoeker diende op 3 juli 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse partner.

1.6. Op 1 december 2020 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Op 21 januari 2022 diende verzoeker wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse partner.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2022 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (weigering verblijf na inreisverbod). Verzoeker werd hiervan op 25 januari 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

S.(…), J.(…) R.(…)

Nationaliteit Suriname

Geboren op (…)

Verblijvende te (…)

NN.(…)

U vroeg op 21.01.2022 gezinshereniging aan met uw aangehaalde feitelijke partner, zijnde P.(…) T.(…) M.(…), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…), op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 11.01.2020 en u dezelfde dag betekend.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw aangehaalde partner waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van Mevr. P.(…). Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op 08.10.2019 deden u en Mevr. P.(…) te Antwerpen een eerste verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 19.11.2019 weigerde de Stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registeren. Op 31.10.2020 deden u en Mevr. P.(…) een huwelijksaangifte in Antwerpen. Op 10.03.2021 weigerde Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te voltrekken. Op 22.02.2021 deden u en Mevr. P.(…) te Antwerpen opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 21.06.2021 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen alweer de wettelijke samenwoning te registeren nadat was gebleken dat u trachtte een wettelijke samenwoning te laten registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar wel op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Dit advies werd gebaseerd op onder meer tegenstrijdige verklaringen tussen u en Mevr. P.(…), negatieve onaagekondigde woonstcontroles, een vreemd en ongeloofwaardig ontmoetingsrelaas en relatieverloop

en vooral een ernstig gebrek aan bewijzen. Voorgaande vaststellingen vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat deze beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat u indiende tegen de weigering tot registratie tot registratie van van wettelijke samenwoning van 21.06.2021, geeft u op zich geen recht op verblijf. Vorderingen die betrekking hebben op huwelijk en wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressoreren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al een aanvraag gezinshereniging in met uw Mevr. P.(...). Deze aanvraag, ingediend op 03.07.2020, werd op 01.12.2020 geweigerd. U diende geen beroep in tegen deze weigering.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op uw naam.

Uw verzoek tot internationale bescherming, ingediend op 25.02.2020 werd op 25.03.2020 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen beëindigd omdat u zelf op 19.03.2020 afstand deed van dit verzoek. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 11.01.2020.

Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers recht op verblijf wordt geweigerd aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 11 januari 2020

Verweerder is immers van oordeel dat ingevolge een definitief en geldend inreisverbod verzoeker niet voldoet aan de vereisten van art. 47/1V.

Luidens artikel 1, §1, 8° Vw. wordt het inreisverbod gedefinieerd als "de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

"41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod" als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit". Laatstbedoeld besluit Origineel 3 is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „ de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld".

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de

terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „ inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „ terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn levenspartner.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem op 11 januari 2020 het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet weigeren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat het aan verzoeker betekende inreisverbod van 3 jaar tot gevolg heeft dat zijn aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen de verzoeker en zijn Nederlandse levenspartner Origineel 5 2.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder in casu een grondig onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie, zoals voorgeschreven in het arrest K.A. heeft doorgevoerd en bovendien is verweerder bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn levenspartner, uitgegaan van verkeerde en/of slechts gedeeltelijke informatie.

Zo laat verweerder na te vermelden dat verzoeker op 14 juli 2021 tegen de weigering registratie wettelijke samenwoning dd. 21.06.2021 door de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep heeft aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen, kamer AF1 (gekend onder AR nr. 21/3199/A) (stuk 2).

Verweerder diende daarnaast, conform het arrest van het Hof van Justitie, het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn Nederlandse levenspartner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

In de bijlage 19ter dd. 21.01.2022 (stuk 3) werd bovendien geenszins vermeld dat verzoeker zelf bewijzen diende voor te leggen van de bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen zijn levenspartner en hemzelf, zodat verweerder geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoeker nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze afhankelijkheidsrelatie zouden kunnen aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en verzoeker diende uit te nodigen om bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, indien hij meende dat dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verzoeker verwijst naar het arrest van de RVV dd. 12.06.2020 (236.800) waarin werd geoordeeld dat, aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit de wettelijke bepalingen, maar uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, het niet vaststaat dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hierover stukken moest neerleggen, en kwam het aan het bestuur toe om, indien zij hierover bijkomende informatie wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter.

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken, terwijl verweerder wel een onderzoek doet naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen.

Dat immers verzoeker wel degelijk in het bezit is van bewijsstukken waaruit het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn levenspartner wel degelijk bestaat : verzoeker heeft wel degelijk

reeds jaren een duurzame relatie met zijn Nederlandse levenspartner, mevrouw P.(...), en heeft beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Tenslotte heeft verweerder nagelaten het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Volgens verweerder zijn er sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Echter blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker en mevrouw P.(...) reeds op 8.10.2019 een eerste verklaring tot wettelijke samenwoning deden, wat op het bestaan van een gezinsleven wijst minstens sedert oktober 2019.

Verzoeker en mevrouw P.(...) hebben beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarbij werd geweigerd hun nieuwe verklaring wettelijke samenwoning te registreren. Met dit gegeven werd door verweerder geen rekening gehouden.

Dit beroep is tot op heden nog steeds hangende (stuk 2), zodat geenszins met zekerheid vaststaat dat verzoeker en mevrouw P.(...) geen werkelijk gezinsleven zouden hebben.

In tegenstelling met de motivatie van verweerder hebben verzoeker en mevrouw P.(...) wel degelijk een werkelijk gezinsleven (welke door art. 8 EVRM dient beschermd te worden).

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, zodat deze dient vernietigd te worden."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker stukken waaruit blijkt dat hij een beroep heeft ingesteld tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning van 21 juni 2021 (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing maakt onder andere melding van het door verzoeker geschonden geachte artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 11 januari 2020 waardoor hij niet voldoet aan het recht tot binnenkomst in België.

2.7. Verzoeker betoogt in zijn middel op basis van de definitie van een inreisverbod uit artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet en het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat het inreisverbod (bijlage 13sexies), dat hem op 11 januari 2020 werd betekend, slechts rechtsgevolgen resorteert nadat hij het Schengengrondgebied verlaten zou hebben. Bijgevolg, zo stelt verzoeker, kan de gemachtigde van de staatssecretaris zijn gezinsherenigingsaanvraag niet weigeren op grond van dit inreisverbod. Verzoeker verwijst hierbij ook naar het arrest *K.A. e.a.* van het Hof van Justitie en hij leidt hieruit af dat een gezinsherenigingsaanvraag steeds moet behandeld worden en beoordeeld dient te worden of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Nederlandse levenspartner. Naar het oordeel van verzoeker werd geen deugdelijk onderzoek verricht omdat geen rekening zou zijn gehouden met het beroep dat werd ingesteld bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Verzoeker verwijt de verwerende partij daarnaast dat hij niet werd uitgenodigd om bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, hoewel hij wel degelijk in het bezit is van dergelijke bewijsstukken. Bovendien werd volgens verzoeker geen grondig onderzoek gevoerd naar de eventuele afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker herhaalt dat geen rekening werd gehouden met het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en met het werkelijke gezinsleven.

2.8. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker in zijn geval niet dienstig kan verwijzen naar het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie aangezien in dit arrest enkel wordt verduidelijkt dat het tijdvak, waarvoor het inreisverbod geldt, slechts ingaat op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami t.*, nr. C-225/16, §53). Uit deze uitspraak van het Hof kan niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370; RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653; RvS 11 januari 2018, nr. 240.394). Uit het laatstgenoemde arrest van de Raad van State kan dan weer worden opgemaakt dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) bestaat én een verplichtend karakter heeft vanaf zijn kennisgeving, hoewel het tijdvak waarvoor het geldt, slechts ingaat op het moment dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Uit de definitie van een inreisverbod, opgenomen in artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet, blijkt dat deze beslissing de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk verbiedt. Verzoeker brengt niets in tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat hij, om het gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet erkend te zien, niet enkel aan de gezinsherenigingsvoorwaarden in strikte zin moet voldoen, maar bovendien aan de binnenkomstvoorwaarden.

2.9. Aangezien de Nederlandse partner van verzoeker wel degelijk gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer als Unieburger, kan zijn situatie niet gelijkgesteld worden met deze uit het door de partijen aangehaalde arrest *K.A. e.a.* van het Hof van Justitie, dat betrekking heeft op de situatie van statische Belgen. Nochtans lijken zowel verzoeker in zijn verzoekschrift als de verwerende partij in haar beslissing en in de nota met opmerkingen ervan overtuigd dat het afhankelijkheids criterium uit dit arrest van het Hof in onderhavig geval wel toepassing vindt. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn eerste middel werd in de bestreden beslissing dus nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn beweerde Nederlandse feitelijke partner, zoals vereist voor statische Unieburgers door de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *K.A. e.a.* (HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, nr. C-82/16). Hieromtrent wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw aangehaalde partner waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van Mevr. P.(...). Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante

omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”

In zijn middel oppert verzoeker dat er onvoldoende onderzoek is gevoerd naar de afhankelijkheidsband. Verzoeker stelt vervolgens dat geen rekening werd gehouden met het beroep dat werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing inzake de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Nochtans wordt dienaangaande in de beslissing het volgende gesteld: *“Het beroep dat u indiende tegen de weigering tot registratie tot registratie van van wettelijke samenwoonst van 21.06.2021, geeft u op zich geen recht op verblijf. Vorderingen die betrekking hebben op huwelijk en wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressoreren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”* Verzoeker weerlegt het gegeven niet dat deze burgerlijke procedure geen recht op verblijf oplevert. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij er in het kader van zijn aanvraag als (ander) familielid van een burger van de Unie enig belang bij heeft dat met de hangende procedure voor de Antwerpse familierechtbank rekening zou worden gehouden. Het tegendeel is immers waar. De thans bestreden beslissing heeft betrekking op verzoekers uitdrukkelijke aanvraag van een verblijfsrecht als (ander) familielid van een burger van de Unie, en inzonderheid als partner in het kader van een deugdelijk bewezen duurzame relatie *“die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”* (artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet). Indien de procedure voor de familierechtbank te Antwerpen (Verzoekschrift, bijlage 2) voor verzoeker gunstig zou uitdraaien en aanleiding zou geven tot de registratie van de wettelijke samenwoning, zou hij zich niet langer kunnen beroepen op het thans nagestreefde verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet. Hij zou dan de vereiste hoedanigheid van feitelijke partner verliezen. Artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet heeft namelijk enkel betrekking op de ‘feitelijke’ partner van een burger van de Unie en niet op de echtgenoot of geregistreerde partner (zie M. VANDENBERGHE *“Gezinshereniging voor ‘andere familieleden van een burger van de Unie’: een versoepeling van de wetgeving, maar wat in de praktijk?”*, T. Vreemd., 2017, p. 407). Verzoekers betoog kan dus nooit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Uitgaande van de door de partijen naar voor gebrachte hypothese dat er *in casu* wel een onderzoek diende te worden gevoerd naar het afhankelijkheids criterium uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, acht verzoeker het onzorgvuldig dat hij ter gelegenheid van zijn aanvraag (bijlage 19ter) niet werd uitgenodigd om bewijzen van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bewijsstukken bij te brengen betreffende de afhankelijkheid tussen hemzelf en de referentiepersoon. Uit een arrest van de Raad van 12 juni 2020 (RvV 12 juni 2020, nr. 236 800) leidt verzoeker af dat hij hiertoe uitgenodigd zou moeten worden. Verzoeker geeft evenwel geen blijk van belangenschade omdat hij er zelfs op heden, bij zijn verzoekschrift, niet in slaagt relevante informatie aan te brengen die zou wijzen op het bestaan van een afhankelijkheidsband. Verzoeker toont dus niet aan dat hij, indien de gemachtigde van de staatssecretaris daar wél naar zou hebben gevraagd, informatie of gegevens had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verzoekers blote bewering dat hij reeds jaren een duurzame relatie onderhoudt met zijn Nederlandse levenspartner heeft betrekking op de grondvoorwaarden voor het gevraagde verblijfsrecht. Het gegeven dat hij beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, kan bezwaarlijk als een relevant element worden beschouwd in het kader van het afhankelijkheidsonderzoek, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.12. Er werd geen schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke of juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op bescherming van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“2.2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Verzoeker en zijn Nederlandse levenspartner en vormen nagenoeg ononderbroken sinds jaren een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker en mevrouw P.(...) een gezinsleven in België hebben.

2.2.3.

Dat er in casu bij de belangenafweging onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van verzoeker en zijn levenspartner.

Door de bestreden beslissing wordt echter niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekers en of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met verzoekers duurzame relatie en samenwoning waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een correcte en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan Origineel 8 overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Er is zelfs geen enkele belangenafweging in het licht van art. 8 EVRM gebeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.14. Wat de in het tweede middel aangevoerde schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht betreft, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven in punten 2.2. tot 2.5. werd gesteld.

2.15. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten, zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan de verzoekende partij de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door de verzoekende partij in het middel aangevoerde argumenten (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.17. In de bestreden beslissing wordt betreffende het beschermenswaardig karakter van het voorgehouden gezinsleven het volgende gesteld:

“Op 08.10.2019 deden u en Mevr. P.(...) te Antwerpen een eerste verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 19.11.2019 weigerde de Stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registeren. Op 31.10.2020 deden u en Mevr. P.(...) een huwelijksaangifte in Antwerpen. Op 10.03.2021 weigerde Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te voltrekken. Op 22.02.2021 deden u en Mevr P.(...) te Antwerpen opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 21.06.2021 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen alweer de wettelijke samenwoning te registeren nadat was gebleken dat u trachtte een wettelijke samenwoning te laten registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar wel op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Dit advies werd gebaseerd op onder meer tegenstrijdige verklaringen tussen u en Mevr. P.(...), negatieve onaagekondigde woonstcontroles, een vreemd en ongeloofwaardig ontmoetingsrelaas en relatieverloop en vooral een ernstig gebrek aan bewijzen. Voorgaande vaststellingen vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat deze beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

2.18. Verzoeker beweert in zijn tweede middel dat hij sinds jaren nagenoeg ononderbroken een gezin vormt met zijn Nederlandse levenspartner en effectief samenwoont. Volgens verzoeker *“(kan) er aangenomen (...) worden dat verzoeker en mevrouw P.(...) een gezinsleven in België hebben”* maar hij levert geen enkel concreet begin van bewijs aan van een effectief gezinsleven met zijn partner. Er kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of van een band van afhankelijkheid. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een (beschermenswaardig) gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

2.19. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt, gelet op wat voorafgaat, een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN